Nýtt Blað.

Vjer undirikrifaðir leyfum oss hjer með að bjóða löndum vorum

NÝTT VIKUBLAÐ.

Hver örk verður allt að því helmingi stœrri en örkin af blaðinu „Leifur".

Vort blað verður allt að því helmingi stœrra, en nokkurt blað, sem hingað til hefur verið gefið út á íslenzku,

Samt sem áður verður blaðið selt við sama verði og „Leifur" hefur verið seldur, að eins $2,00 í Ameríku, kr. 8,00 í Evrópu árgangurinn.

Þetta blað verður því tiltölulega það langódýrasta blað, sem nokkurn tíma hefur komið út á voru máli.

Eins og eðlilegt er, verður blaðið einkum og sjerstaklega fyrir Íslendinga í Vesturheimi. Öll þau almenn mál, sem þá varðar miklu, munum vjer og láta oss miklu skipta, hvort sem það eru STJÓRNMÁL, ATVINNUMÁL, MENNTAMÁL, eða önnur,

En þar með er alls ekki sagt, að vjer viljum ganga fram hjá þeim málum, sem landa vora á Íslandi varðar sjerstaklega. Einkum viljum vjer taka svo mikinn þátt, sem oss er mögulegt, í stjórnmálum þeirra og bókmenntamálum. Yfir höfuð vildum vjer stuðla að því af fremsta megni, að meiri andleg samvinna gæti komizt á með löndum heima og löndum hjer.

Auk þess mun blaðið meðferðis almennt skemmtandi kafla, einkum góðan skáldskap í bundnu og óbundnu máli, frumritaðan og þýddan, sem jafnt ætti að geta verið fyrir alla Íslendinga, hvar sem þeir eiga heima.

Frjettir mun og blaðið færa yfirgripsmeiri og greinilegri en nokkurt annað íslenzkt blað hefur áður gert.

Blaðið er algerlega óháð öllum hjerlendum pólitískum flokkum. Það hefur fullt frelsi til að taka í hvert mál á þann hátt, sem ritstjórnin álítur rjettast og sanngjarnast. Það mun heldur ekki ganga neinum flokkum á hönd.

Blaðið verður alls enginn *agent* fyrir Vesturheimsferðir, hvorki til Canada nje annara ríkja Ameríku. Það talar um útflutninga af Íslandi og innflutninga hingað í land, eins og önnur mál, að eins eptir sannfæringu og beztu vitund ritstjórnarinnar, en engum innblæstri annara manna. En hitt er ekki nema sjálfsagt að það mun hafa vakandi auga á öllu því, sem opinberlega er sagt um hag og framferði Íslendinga hjer, og halda hlífiskildi fyrir þeim, ef þörf gerist.

Vjer munum ekkert til spara, að blað vort verði svo alþýðlegt og þó jafnframt svo vandað að öllu leyti, sem frekast eru föng á. Það er því von vor, að landar vorir taki þessu fyrirtæki vel, skrifi sig fyrir blaðinu það allra bráðasta, og borgi það skilvíslega. Án þeirrar aðstoðar frá þeirra hlið getur fyrirtækið ekki staðizt, eins og auðvitað er. En fáir munu þeir vera, ættu þeir að minnsta kosti að vera, sem ekki liggur í augum uppi, hvílík nauðsyn er á, að gott blað gæti komizt á fót meðal vor og þrifizt.

Þeir sem æskja að kaupa blaðið, eru vinsamlega beðnir að senda nöfn sín á skrifstofu ritstjórnarinnar 35 og 37 King Str., Winnipeg, sem allra fyrst.

Frímann B. Anderson. Einar Hjörleifsson, Eggert Jóhannsson.

Frjettir úr Manitoba og Norðvesturlandinu koma í næsta blaði.

Frjettir úr Winnipeg koma í næsta blaði.

Frjettir frá Íslandi koma í næsta blaði.

Ritdómur um Nýju sálmabókina kemur í næsta blaði.

ALMENNAR FRJETTIR.

Framhald frá fyrstu síðu.

6. Forseta er gefið leyfi til að fara eins með skip erlendra manna á höfnum Bandaríkja og farið er með Bandaríkja skip á höfnum í öðrum löndum.

7. Forsetaeptirmanns-lögin eru þannig: að deyi forseti eða ef hann einhverra ástæðna vegna ekki getur gengt forsetastörfum, og sje varaforseti einnig dáinn eða ófær til að gegna þeim störfum sakir heilsubrests, þá taka ráðherrarnir við því embætti eptir þessari röð: fyrst innanríkisráðherrann, geti hann það ekki, þá fjármálaráðherran, þá hermálaráðh., svo dómmálaráðh., þá póstmálaráðh. og síðast sjóliðsráðherrann. Er það skylda þess, er við embættinu tekur, að kalla saman þingið innan 20 daga, ef það ekki situr þegar forseti fellur frá.

8. Hjer eptir kostar 5 cents (í stað 8) að senda póstávísanir fyrir minni upphæð en 5 doll., hvervetna innan Bandaríkja.

9. Hraðflutnings póstfrímerkin (sem kosta 10 cents, og skuldbinda póststjórnina til að skila brjefum undir eins) fást hjer eptir ekki einungis á sendibrjef, heldur einnig á allskonar blöð og böggla, sem með pósti eru sendir.

10. Að síðustu má geta um lögin viðvíkjandi óekta smjeri. Frumvarp það komst í gegn á þingi, þrátt fyrir alla mótspyrnu fjekk staðfesting forseta og öðlaðist laga gildi hinn 2. októbermán. næstkomandi. Lögin heimta, að sá er býr þetta smjer til, skuli gjalda $600 á ári fyrir að fá leyfi til að búa það til, og að auki gjalda 2 cents af hverju pundi, sem búið er til; að sá sem verzlar með það í stórkaupum, skuli gjalda $480 um árið fyrir leyfið, og sá sem verzlar með það í smákaupum $48 á ári. Og þeir sem verzla með það eru skyldir að hafa þetta svikna smjer svo greinilega merkt, að allir viti hvað þeir kaupa; og þeir sem verzla með það í smákaupum mega aldrei selja einum manni meira en 10 pund af því í senn. Fjárútlát fyrir brot þessara laga eru: fyrir verksmiðjueigendum $1000—5000; stórkaupaverzlunarmenn $3000, og smákaupaverzlunarmenn $50—500.—Innflutnings tollur á smjeri þessu er 15 cents á pundið.

Meðal hinna markverðustu frumvarpa sem báðar deildir gjarnan vildu að yrðu lög, en sem ekki vannst tími til að ljúka við, og þess vegna bíða til næsta þings eru þessi: Tolllækkunarlögin, viðskiptalögin (milli Bandaríkja og Canada), járnbrautastjórnarlögin, mormóna-þvingunarlögin (um að þvinga þá til að hlíðnast lögum landsins) og frumvörpin um að gjalda þeim eptirlaun, sem voru í Mexicostríðinu 1812; að afnema forkauparjettinn og trjáplöntunarrjettinn úr landlögunum, og að fyrirbjóða erlendum mönnum að eiga fast eignir í ríkinu.

Allmiklar þrætur hafa átt sjer stað á milli Bandaríkjamanna og Mexicomanna um síðastliðin mánuð, og þykir enn óvíst að það þrætumál lykti friðsamlega. Sú er orsök til þrætu þeirrar, að blaðstjóri einn, að nafni A. K. Cutting, sem býr í El Pasco í Texas, og heldur þar út blaði, og öðru (spænsku blaði) í Paso del Norte í Mexico (rjett fyrir sunnan landamærin) hafði ritað óheyrileg meiðyrði um annan Mexicomann, Medina, er kom til Paso del Norte og sendi út boðsbrjef að öðru blaði, er hann ætlaði að fara að gefa út. Medina ljet þegar taka Cutting fastan og höfðaði mál á móti honum, en því lauk svo, að Cutting var dæmdur sekur, en boðið að hann skyldi sleppa óhegndur, ef hann vildi aptur kalla orð sín, og lofaði hann því. En í stað þess að enda orð sín, brá hann sjer norður yfir landamærin til El Paso í Texas, og ítrekaði þar hin sömu meiðyrði í Texasblaði sínu. Að sönnu hafði hand látið prenta afsökun í Mexikanska blaðinu, en setti greinina á þann stað, sem hann vissi að sízt mundi litið á, og að auk gjörði hana svo úr garði, að hún mátti heita ólæsileg. Eptir að hafa endurnýjað meiðyrðin og útbreitt það blað um Mexico, þurfti hann að fara suður yfir landamærin aptur til að vitja um sitt mexikanska blað, og var þá samstundis tekin fastur og situr síðan í ströngu varðhaldi í Mexico. Deilan kemur til af því, að maðurinn er þegn Bandaríkja, þó hann hafi einlægt annan fótinn í Mexico. Þar af leiðir að ýmsir ofstopafullir Texasbúar hafa heimtað að Mexicostjórn láti manninn lausan, og sent áskoranir þess efnis til stjórnarinnar í Washington. Síðan hefur Bandaríkjastjórn skrifað Mexicostjórninni og heimtað að maðurinn sje látinn laus, en því hefir ekki verið gefin gaumur til þessa. Báðar stjórnirnar láta fremur ófriðlega, því beggja megin eru menn á landamærunum, spara ekki að blása að kolunum. Bandaríkjastjórn hefur látið kanna hergagnabúrin til að sjá hvað til er, ef á þarf að halda ýmsir herflokkar hafa byrjað að æfa sig, einkum í New Yorkríkinu og sagt, að búið sje að senda hergögn til New York, og til búið að flytja þau sjóveg suður hvenær sem vill. Mexicostjórn er að draga saman liðsafla við landamærin að sunnan; eru þar saman komin 3—4000 hermanna, sem nú eru í óða önn að byggja bráðabyrgðar víggirðingar, enda eru Texasmenn orðnir hræddir, því fátt er af hermönnum Bandaríkjamegin landamæranna.

Síðan þessar þrættanir byrjuðu, hefur Bandaríkjastjórn gaumgæfilega mælt mót stöðuafl Mexicomanna, ef svo færi, að hún þyrfti að berja þá til hlýðni, og er nú komin á þá niðurstöðu, að þar þurfi nokkuð til, þó það sje engin ráðgáta hvor ofaná muni verða í þeirri glímu. Standandi her Mexicomanna er 24,000, og á svipstundu geta þeir sent út 250,000 velbúinna hermanna, og ef fje ríkisins hrykki, geta þeir auðveldlega talið vísar 500,000 hermanna. Hergögn Mexicomanna eru og bæði mikil og vönduð, að undanskildum byssum fótgönguliðsins, því þær eru sagðar einkis nýtar.

Samuel Jones Tilden, einn af hinum merkustu mönnum Bandaríkja, andaðist að heimili sínu *Greystone* við Hudsonfljótið, á miðvikudagsmorguninn 4. f. m. Tilden var fæddur í þorpinu New Lebanon í Columbia County í New York ríkinu, 9. febrúar 1814. Alla sína æfi var hann meira og minna við-riðinn opinber mál, og ætíð mjög háttstandandi maður í demókrata-flokki New York-ríkis, og var þar kosinn ríkisstjóri árið 1874. Árið 1876 sótti hann um forsetaembættið gegn Rutherford B. Hayes, og fjekk talsvert fleiri atkvæði en hann. Eigi að síður fóru leikar þannig, að Hayes var kjörin forseti; hafði forstöðunefnd kosninganna ónýtt sum atkvæðin, fengið önnur ný og sumstaðar, að sagt var, fleiri en eitt frá sama manni, þar til Hayes hafði fengið *einu* atkvæði fleira en Tilden. Síðan hefir Tilden litið fengizt við opinber störf persónulega, en einlægt verið góður ráðgjafi demókrataflokksins.

John Kelly, hinn ákafamikli forvígismaður hins svo-kallaða *Tamany*-flokks (demókratafl.) í New York er dáinn. Á síðastl. 25 árum hafa fáir menn verið tíðnefndari í Bandaríkjum en hann, en ekki eru allar sögur, sem af honum hafa gengið, sem glæsilegastar. Kelly er fæddur í New York árið 1822.

Canada.

Fiskiveiðamálið stendur við sama. En til að koma í veg fyrir sífeldar æsingar út af því, sem voru orðnar helzt til tíðar sumstaðar eystra, beggja megin landamæranna, þá ljet stjórnin það boð út ganga, í júnímán. í sumar, til lögregluskipastjóranna, að á meðan engir samningar sjeu gjörðir, skuli fiskiduggum frá Bandaríkjum leyft að liggja innan þriggja mílna beltisins, og kaupa allar nauðsynjar hvort heldur það er beita eða annað, en ekki fá þær að liggja þar lengur en 24 kl.st. í senn, liggi þær lengur og skipverjar sýni sig líklega til að fara að fiska, verða þær teknar fastar samstundis. En til þess formenn skipanna ekki geti kennt vanþekking um, ef þeir dvelja lengur en sólarhring í senn, þá er þeim gefnar prentaðar reglur þessu viðvíkjandi undir eins og akkerum er varpað innan 3. mílna beltisins. Þessi tilslökun er endurgjald fyrir þá vægð, er Bandaríkjastjórn sýndi formanni kanadisku fiskiduggunnar, sem tekin var föst í Portland í ríkinu Maine í maímán. í vor, og sem sleppt var aptur eptir fáa daga án nokkura fjárútláta. Englandsstjórn hefur litið sem ekkert gjört í þessu máli enn, þrátt fyrir margitrekaðar áskoranir, og þess vegna stendur það svona í stað enn eptir allan þennan tíma, bæði Canada og Bandaríkjamönnum til meins. Bandaríkjamenn eru náttúrlega reiðir Canadamönnum fyrir þessar aðfarir; þeir vilja fá að fiska upp við landsteina Nýja Skotlands og Nýju-Brúnsvíkur, en þeir vilja ekki gjalda neitt fyrir það, þykir veiðin ekki svo mikil að nemi borgun, en þó er nú svo komið, að fiskimenn í ríkjunum Maine og Massachusetts eru farnir að kvarta sáran yfir aflaleysi í sumar, sem þeir þó ekki eru vanir að gjöra svo snemma sumars, er sýnir að einhvers virði er að mega fiska upp undir landsteinum. Hve æstir að sumir Bandaríkjamenn eru yfir þessu, sjezt af því, að á þinginu í Washington voru sífeldlega bornar upp uppástungur um að hefna sín á Canadamönnum með því, að hindra viðskipta verzlunina, taka öll skip þeirra föst, sem kæmu inn á hafnir Bandaríkja o. s. frv. Og ein þessi uppástunga var á þessa leið: að algjörlega öllum viðskiptum við Canada skyldi hætt, og að járnbrautarvagnar frá Canada fengi ekki að fara um brautir í Bandaríkjunum, heldur að hafa vagnaskipti í hvert sinn, er vagn, fermdur varningi, þyrfti yfir landamærin. En þessi uppástunga komst ekki í gegn, heldur í hennar stað sú, er gefur forsetanum vald til að taka þann rjett frá erlendum skipum á höfnum ríkisins, sem tekin er frá Bandaríkja skipum á erlendum höfnum.

Fylkisþing kosningar eru af staðnar nú í 4 fylkjum, í British Columbia, Prince Edward-eyju, Nýju Brúnsvík og Nýja Skotlandi. Í hinum tveimur fyrtöldu fylkjum varð conservative-flokkurinn yfirsterkari, en í hinum varð reform-flokkurinn ofan á. En þeim flokki í Nýja Skotlandi stýrir nú eins og áður, maður sá, er fyrstur fann upp á, að fylkið skyldi slíta sambandið við ríkið, og fjekk þess konar frumvarp samþykkt á fylkisþinginu í vetur er leið. Þessu spursmáli áttu kjósendur að svara við kosningarnar, og þeir svöruðu því þannig: að þeir væru samþykkir frumvarpinu; öðruvísi er ekki hægt að skilja það. Aðalástæður Nýja Skotlendinga til að slíta sambandið eru, að fylkið hafi orðið út undan í öllum viðskiptum og verzlun við hin önnur fylkin, og það þess vegna hafi frá upphafi haft skaða einn af sameiningunni. Hvað satt er í því sjest af fylgjandi skýrslu, sem sýnir hvað sambandsstjórnin hefur gjört á þessum 19 árum til að auka siglingar og gjöra þær greiðari, til byrjun þessa árs (talan innan sviga sýnir hvað margar sams konar stöðvar og hjer eru taldar voru til sameiningar árið 1867): Vitar við strendurnar 153 (53); aðvörunarstöðvar (til að vara við skerjum, grynningum og straumum) 525 (0); aðvörunar bjöllur (sem hringt er sífellt í þoku) 22 (2); lífsverndunarstöðvar (til björgunar mönnum úr sjávarháska) 8 (0); og heimili fyrir hrakta sjófarendur og skipbrotsmenn 3 (0). Skýrslur er sýna sundur verzlunarinnar í fylkinu í heild sinni, höfum vjer ekki við hendina, en geta má þess, að 1867 nam ársverzlan þess tæpum 10 milj., en í fyrra nam hún 22—23 milj. dollars. Meðal hinna ýmsu verkstæða, er þar hafa verið stofnuð á síðastliðnum fáum árum, má t. d. geta þess um sykurgerðarhúsið, sem byggt hefur verið síðan 1880. Frá því eru send út úr fylkinu til annara staða í ríkinu, að meðaltali 2 milj. punda af sykri á hverjum mánuði. Þessu aðskilnaðarmáli hefur ekki verið hreift síðan kosningar fóru fram, og liggur það líkast í dái til þess er þingið kemur saman í vetur, en þá má foringi stjórnarinnar, W. S. Fielding, til með að hreifa því og leiða það til lykta á einhvern hátt.

Eins og auglýst hafði verið lauk Kyrrahafsfjelagið við að borga sambandsstjórninni peningana, sem það fjekk til láns í hitt eð fyrra, fyrir 1. júlí í sumar. Borgaði það $20 milj. í peningum, en 10 með landi er það virti á $1,50 ekruna, fjekk því stjórnin aptur um 7 milj. ekra af þeim upprunalegu 25 milj. er hún gaf fjelaginu. Þegar tekið er tillit til þess, að fjelagið fjekk þetta land gefins upphaflega, þá eru því að vissu leyti gefnar aptur þessar 10 milj. dollars, en aptur á móti er hver ekra þessa lands fjelagsins metin á $3—3½ svo eptir þeim reikningi, græðir stjórnin ekki svo lítið á þessari víxlun, ef hún selur landið. Sem stendur er því brautarfjelagið svo að segja skuldlaust og brautin vagnfær hafa á milli.

Þó Riel sje löngu dauður, þá er Rielmálið ekki líkt því dautt enn. Ýmsir ábyrgðarlausir pólitískir umrenningar Quebec-fylkinu hafa komið því til leiðar að allmikill hluti frönsku alþýðunnar—einkum hinn fáfróðasti hluti hennar—trúir því, að Louis Riel hafi ekki verið tekinn af fyrir það, að hafa gjört uppreist gegn landi og lýð og látið myrða fjölda fólks, heldur fyrir það, að hann var franskur í aðra ættina og katólskrar trúar, og að því hafi valdið fjandmannaflokkur þeirra,—Óraníumennirnir. Þessi sami flokkur trúir því og, að allir íbúarnir í Quebec, sem ekki eru franskir eða írskir að ætt og katólskir, sje annaðtveggja Óraníumenn eða frímúrar, en þá flokka er katólskum mönnum kennt að hata. Þessir Riels áhangendur hafa myndað pólitískan flokk, og ætla sjer, við næstu kosningar, að verða svo sterkur, að meiri hluti Quebec fulltrúanna á þingi verði Riels-menn. En þeirra verkefni á að verða það, að hefna Riels, og, að svo miklu leyti sem hægt er, sníða öll lög sambandsstjórnarinnar eptir þörfum Quebec-fylkis, án nokkurs tillits til hinna annara fylkjanna. Og einn af þessum fulltrúum hefir flokkurinn fengið nú þegar. Það fóru fram kosningar til sambandsþingmensku í einu kjördæmi skammt frá Montreal fyrir skömmu, og af þeim þremur mönnum er sóttu um kosning varð sá hlutskarpastur, er barðist undir merkjum þessa franska þjóðflokks.

Nýdáin er eystra Frances E. Dickens, sonur hins víðfræga söguskálds Charles Dickens F. E. Dickens, sem var umsjónarmaður í varðliði Norðvesturlandsins, var í Fort Pitt í fyrravor með fáeina menn þegar Big Bear kom þangað og eyðilagði virkið. Þar missti Dickens allar eigur sínar, og meðal annars fjölda mörg rit, er hann hafði samið á þeim 10 árum, sem hann var í Norðvesturlandinu.

J. G. Mills & Co.

selja ágætt kaffi (grænt) með aðdáanlega lágu verði, sem sje:

9 pund fyrir dollar!

Ennfremur, **20 pund fyrir dollar** af mjallhvítu púðursykri, **einungis ef keypt eru 5 pund af hinu inndæla kínverska og japanska tei, alveg nýkomnu, sem kostar ein 50 cts. pundið.**

Munið að búðin er á Aðalstrætinu Nr 368.

Commercial Bank of Manitoba.

Cor. Bannatyne & Maine Strs.

Stjórnendur McArthur Boule og Campbell, lána peninga með góðum kjörum. Bankinn lætur sjer einkanlega annt um að ná viðskiptum Íslendinga.